

Postanowienie Trybunału z dnia 19 lutego 2008 r. — Tokai Europe GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-262/07) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Rozporządzenie (WE) nr 384/2004 — Klasyfikacja niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej — Osoba, której akt nie dotyczy indywidualnie — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne i w części oczywiście bezzasadne)

(2008/C 128/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Tokai Europe GmbH (przedstawiciel: G. Kroemer, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: S. Schønberg oraz M. B. Schima, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 19 marca 2007 r. w sprawie T-183/04 Tokai Europe przeciwko Komisji, w którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 384/2004 z dnia 1 marca 2004 r. dotyczącego klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury Scalonej (Dz.U. L 64, str. 21) — Wymóg, aby zaskarżone rozporządzenie dotyczyło danej osoby indywidualnie — Prawo do obrony

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Tokai Europe GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 170 z 21.7.2007.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 8 lutego 2008 r. — Carmen Media Group Ltd przeciwko Land Schleswig-Holstein i Innenminister des Landes Schleswig-Holstein

(Sprawa C-46/08)

(2008/C 128/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Carmen Media Group Ltd

Strona pozwana: Land Schleswig-Holstein i Innenminister des Landes Schleswig-Holstein

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 49 WE należy dokonywać w ten sposób, że powołanie się na zasadę swobodnego świadczenia usług jest możliwe w sytuacji, gdy usługodawca może, zgodnie z przepisami państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę, świadczyć swe usługi na jego terytorium — niniejszy przypadek dotyczy ograniczenia zezwolenia udzielonego przez Gibraltar do „offshore bookmaking”?
- 2) Czy wykładni art. 49 WE należy dokonywać w ten sposób, że w sprzeczności z nim stoi istnienie państwowego monopolu na organizację zakładów sportowych i loterii (za wyjątkiem tych o ograniczonym potencjale uzależniającym) którego celem ma być, co do zasady, zwalczanie zagrożenia uzależnieniem od gier w sytuacji, gdy w tym państwie członkowskim prywatni usługodawcy mogą oferować inne gry losowe o znacznym potencjale uzależniającym, a odrębne uregulowania prawne dotyczące, z jednej strony, zakładów sportowych i loterii oraz, z drugiej strony, innych gier losowych, należą do odrębnych kompetencji ustawodawczych krajów związkowych oraz federacji związkowej?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na drugie pytanie prejudycjalne:

- 3) Czy wykładni art. 49 WE należy dokonywać w ten sposób, że stoi z nim w sprzeczności przepis krajowy, który pozostawia uznanie roszczenia o udzielenie zezwolenia na organizację gier losowych i pośrednictwo w nich swobodnemu uznaniu władzy udzielającej zezwoleń także w sytuacji, gdy zostały spełnione określone ustawowo warunki udzielenia zezwolenia?

4) Czy wykładni art. 49 WE należy dokonywać w ten sposób, że stoi z nim w sprzeczności przepis krajowy, który zakazuje organizacji publicznych gier losowych oraz pośrednictwa w nich za pomocą internetu, w sytuacji, gdy jednocześnie — choć tylko przez przejściowy okres jednego roku — ta organizacja i pośrednictwo za pomocą internetu są dozwolone, z zastrzeżeniem przepisów o ochronie młodzieży i graczy, aby, mając na celu proporcjonalne wyrównanie szans dwóch zajmujących się zawodowo pośrednictwem w grach podmiotów, które dotychczas prowadziły swą działalność wyłącznie w internecie, umożliwić dokonanie zmian stosownie do dopuszczalnych, zgodnie z zawartą między krajami związkowymi umową, metod wprowadzania do obrotu?

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-47/08)

(2008/C 128/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: J.-P. Keppenne i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że wprowadzając wymóg posiadania obywatelstwa dla uzyskania dostępu do zawodu notariusza i nie transponując dyrektywy 89/48/EWG⁽¹⁾ w odniesieniu do zawodu notariusza, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy traktatu WE, w szczególności art. 43 WE i 45 WE oraz dyrektywy 89/48/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata.

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze Komisja zarzuca stronie pozwanej po pierwsze, że wprowadzając wymóg posiadania obywatelstwa dla uzyskania dostępu do zawodu notariusza i do jego wykonywania naruszyła w nieproporcjonalny sposób swobodę przedsiębiorczości, o której stanowi art. 43 WE. Artykuł 45 WE co prawda wyłącza ze stosowania rozdziału dotyczącego prawa przedsiębiorczości

działalność, która bezpośrednio i wyraźnie związana jest z wykonywaniem władzy publicznej. Według Komisji zadania powierzone notariuszom przez prawo belgijskie wykazują jednakże tak słaby związek z takim wykonywaniem władzy publicznej, że nie mogą być objęte zakresem tego przepisu i stanowić uzasadnienia dla podobnej przeszkody dla swobody przedsiębiorczości. Zadania te bowiem nie dają notariuszom środków przymusu i środki mniej restrykcyjne niż wymóg obywatelstwa mogłyby zostać wprowadzone przez krajowego ustawodawcę jak np. poddanie podmiotów, o których mowa surowym wymogom dostępu do zawodu, szczególnym obowiązkom zawodowym lub szczególnej kontroli

W drugim zarzucie Komisja zarzuca ponadto stronie pozwanej uchybienie przez nią zobowiązaniom, które na niej ciążyą przez brak transpozycji dyrektywy 89/48/EWG w odniesieniu do zawodu notariusza. Jako że chodzi o zawód regulowany, dyrektywa ma jej zdaniem w pełni zastosowanie do tego zawodu i wymagany od notariuszy wysoki poziom kwalifikacji może z łatwością być gwarantowany przez test przydatności lub staż adaptacyjny.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz. U. 1989, L 19, str. 16).

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-50/08)

(2008/C 128/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: J.-P. Keppenne i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że wprowadzając wymóg posiadania obywatelstwa dla uzyskania dostępu do zawodu notariusza Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy traktatu WE, w szczególności art. 43 WE i 45 WE;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.